അനശ്വരഗീതം

പി. എ. വസന്തകുമാരി, പി. ഡി. സി.

പാടി നീ മനോജ്ഞമാം
ഗാനങ്ങളോരോന്നായി
പാവനമധുരമാം
നിന്റെ ഭാഷയിൽ മന്ദം ;
ഭാവനാപഥത്തിലെ
സഞ്ചാരിയായില്ലാ നീ
ഭുവിലെ ഭാവഭേദം
ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുമില്ല ;
വാസന്തമനോഹര
ദേവത മന്ദംനില്ക്കേ
ഭാസുര ഗാനം നിന്റെ
ചുണ്ടുകളുതിർത്തില്ല.
ലോലനായ് നീയാ വൃക്ഷ
മൂലത്തിൽ സ്വൈരം നിന്നു
ബാലഭാനുമാൻ സ്വർണ്ണ
കിരണമുതിർക്കവേ.
മോഹന പ്രഭാതം നിൻ
ചിത്തത്തെയിളക്കീലാ
മാകന്ദ കുസുമവും
മന്ദനാമനിലനും.
ചിന്തിച്ചതില്ലാ നീയീ
നശ്വര പ്രപഞ്ചത്തെ
ചിന്തിയതില്ലാ നിന്റെ
ഗാനമീസൌന്ദര്യത്തിൽ.
ഭുവിന്റെ മോഹസ്വരം
ദ്യോവിന്റെ സ്നേഹസ്വരം
ചേരുമീയനശ്വര
വേളയിൽ മധുരമായ്.
പാടി നീ മനോജ്ഞമാം
ഗീതങ്ങളോരോന്നായി
പാവന മധുരമാം
നിന്റെ ഭാഷയിൽ മന്ദം.
ഈയനശ്വരഗീത
ശ്രവണേ ! എന്നാത്മാവു
മായികപടം നീക്കി
ശ്വസനം തുടരുന്നു.
മൽശ്രുതിപുടങ്ങളി
ലിപ്പൊഴുമലയ്ക്കുന്നു
വിശ്വമോഹനമാകും
നിന്നനശ്വരഗീതം !

— വളപ്പിൽ ഉസ്മാൻ, II

കോളേജുകുമാരൻ

കണ്ണെത്താൻ കഴിയാത്ത ദൂരെയാണപ്പരീക്ഷ
കാര്യമെന്തിപ്പോൾതന്നെ വായിച്ചു തുലയുവാൻ–
ക്ലാസ്സുകൾ നരകമാണവന്ന 'ഫോളോ' ചെയ്യാൻ
കഴിവില്ലൊട്ടു;മതിനൊരു ശ്രമംപോലും
ലാസ്റ്റ് ബെല്ലടിക്കുമ്പോൾ കുതിക്കുമവൻ നേരെ–
ഫസ്റ്റ് വണ്ടിയിൽതന്നെ പോകുവാൻ സിനിമക്ക്
'ഫസ്റ്റ്ഷോ' കഴിഞ്ഞവൻ ലോഡ്ജിലേക്കെഴുന്നെള്ളും
ഫാൻ കാക്കിയിട്ടതിൻ താഴെയായിരുന്നിട്ടും.
പുതിയ ഫിലിംസിന്റെ കഥകൾ മധുരമായ്
പറയാൻ 'എബിലിററി'യുള്ളവനവൻമാത്രം
ശീട്ടുകെട്ടെടുത്തിട്ട് മെച്ചമായ് കശക്കുന്നു
കുട്ടികൾ പോരെങ്കിലോ കൂടുതൽ വരുത്തുന്നു.

കണ്ണെത്താൻ കഴിയാത്ത ദൂരെയാണപ്പരീക്ഷ
കാര്യമെന്തിപ്പോൾതന്നെ വായിച്ചു തുലയുവാൻ
ബാപ്പതൻ വിയർപ്പിൽ നിന്നൂററിയാ പുത്തനോട്ട്
ഭീതിയൊട്ടില്ലാതവൻ കളിച്ചു മുടിക്കയായ്
ആഢ്യനും ക്ലാവറുമായ് വെട്ടലും കുത്തലുമായ്
ഒക്കെയുമവൻ വിജയത്തിലേക്കെത്തുകയായ്
പാക്കുകളോരോന്നോരോന്നൊഴിഞ്ഞതെറിയുന്നു.
ചേക്കുവിൻ പീടികയിൽ ബക്കിളി സ്റ്റോക്കും തീർന്നു.
ഒഴിവു ദിനങ്ങളിലാദ്യമായ് പ്രീതിയിലും
കഴിഞ്ഞാൽ 'പുഷ്പ'യിലും പിന്നെ ഡേവിസണിലും
എത്തിയില്ലെന്നാകിലോ കറയുമുറക്കമൊ
രാത്രിയിലവന്നേറെയത്ഭുതം ! മഹാത്ഭുതം ! !
കണ്ണുകളയക്കുവാൻ ദൂരമില്ലപ്പരീക്ഷ
വന്നടുത്തെത്തിപ്പോയീ, കണ്ണുകൾ കറങ്ങലായ്
മറിച്ചുനോക്കിയോരോ പേജുകൾ നോട്ടുബുക്കിൽ
മുഴുക്കെയൊഴിവാണതൊക്കവേ നിറക്കണം
'അടിച്ചുഫ്ാംനൈററു'കൾ ഒന്നൊന്നിൻ പിറകെയായ്
പഠിച്ചു ; പരീക്ഷയുമിഴഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുപോയ്
ചൊരിഞ്ഞു കുറെ മഷിതാൻ ''മേൻസർ പെയ്പ്പറിൽ''
വിരിഞ്ഞു റിസൾട്ടമാ വലിയ നോട്ടിസ്സ് ബോർഡിൽ
ഉണ്ടവനാകാംക്ഷയുമറിയാൻ റിസൾട്ടേറെ–
കണ്ടവൻ തന്റെ നമ്പർ 'ഡീറെറയിൻഡെ''ന്ന ലിസ്റ്റിൽ!

E C H O

N. N. NAMBOODRIPAD

WHERE is Echo now?
Is she gone? Is she gone?
Elemental madness falls on him:
How he loved! How he hated
And wandered with the wild wind!
Bending down on the river bank,
Quivering with longing,
A lonely flower, Narcissus dreams:
Is there a shower of honey-dew in the wind?
Or is it her tears, Echo's tears, tears of love?
Is there a song of restless love in the wind?
Or is it her song, Echo's song, song of bitter love?
Transfixed in rapturous agony,
Narcissus cannot move:
Consumed by the fire of desire
Echo cannot be seen or heard:
The shadow of a shadow and the echo of an echo.
Where, oh where, is she now?
The wind sighs and the river sighs
And the lonely flower trembles with silence.
Is she gone? She is gone, alas!

"കാത്തിരിപ്പ്"

— കെ. എൻ. ആനന്ദൻ, I ബി. എസ്‌സ

കതിരോൻ തേരിൽക്കേറി ചാട്ടവാർ ചുഴററവേ
കുതിച്ചു കുതിരകൾ! ഉയർന്നു ധൂളീജാലം,
ഒഴുകി വായിൽനിന്നും നുരയും പതയും പേ-
ന്നൊഴുകീ തേരിൻചോട്ടിൽ കുങ്കുമച്ചാർത്തിൽക്കൂടെ
ദിങ്ങ്‌നാരി ജനം ഞെട്ടി "യെന്തൊരു തിടുക്കമോ
ഭംഗികളണിയുവാനിടകിട്ടിയില്ലിന്നു."
പുലരിപ്പെണ്ണിൻ കവിൾത്തട്ടിലെ തുടുപ്പിന്റെ
യൊളിയും മങ്ങിപ്പാടേ വിളറീ വെളുത്തുപോയ്‌!
മിഴികൾ കലങ്ങുന്ന കാഴ്ചകണ്ടകം നൊന്തു-
കഴിഞ്ഞങ്ങുരസ്സുയാ യക്കനെ മുടനേവം.
"ഇത്തിരി നേരംകൂടി ചിരിച്ചു രസിച്ചീടാ-
നെത്രയും കൊതിപ്പൂ ഞാൻ, പാഴ്ചിന്തകൾ ഫലപ്പെടാ!
വിശ്രമ മറിഞ്ഞിട്ടില്ലിത്രയും കാലം പാരി-
ന്നാശ്രയമാണെന്നും ഞാൻ രാപ്പകലെനിയ്ക്കില്ല.
ക്ഷീണമില്ലെനിയ്ക്കൊട്ടു മെത്രയു മവിശ്രമ-
മാണുഞാൻ പണിചെയ്‌വതാക്കൊന്നും കഴിയുമോ?
വെളിച്ചം പരത്തുമെൻ ജീവിതം പുലരട്ടെ,
വിളിയ്ക്കാതെത്തീപ്പാരിന്നന്ധതയൊഴിച്ചീടാൻ,
അന്തിയ്ക്കു പടിഞ്ഞാറേ ചക്രവാളാന്തത്തിൽ നിൻ
സ്വന്തമാം ഗൃഹത്തിങ്കലണയാം ദിവസവും.
ഒന്നു ഞാൻ മുന്നോട്ടാഞ്ഞു ചോടുവെച്ചന്നാലുടൻ
പിന്നിലെന്നുഷസ്സിന്റെ കണ്ണുകൾ കലങ്ങീടും,
ദക്ഷിണോത്തരകളാം കന്യമാർ കാരുണ്യത്തിൻ
ദാക്ഷിണ്യം കണികാണാനെത്രയായ് കൊതിയ്ക്കുന്നു,
പടിഞ്ഞാറെന്നേയും കാത്തിരിപ്പൂ സന്ധ്യാദേവി,
ഉടൻ വന്നെത്താമൊന്നു മുങ്ങിഞാൻ കുളിയ്ക്കട്ടെ!"

"നീ വന്നു........"

പി. എ. മുഹമ്മത് സലിം, II പ്രി. ഡ
കുട്ടമംഗലം.

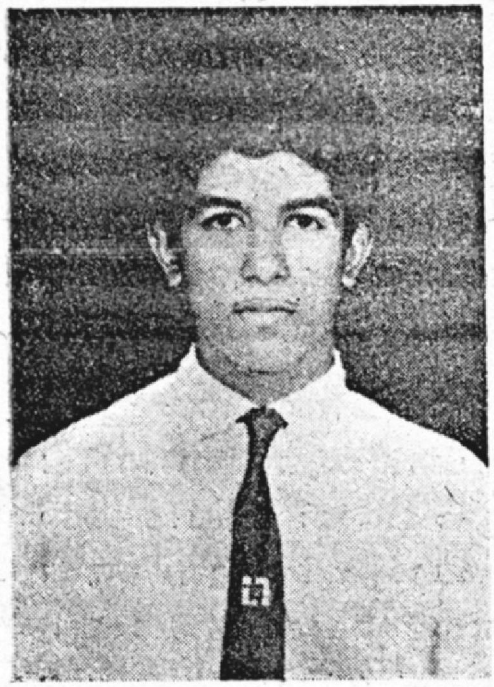

കോമളത്താമരപ്പൂവിൻ ചിരിയുമാ-
യോമനെയന്നു നീ വന്നു.
വാനിലത്താരകം കൊഞ്ചും മിഴികൾക്ക
വാലിട്ട മുന്നിൽ നീ നിന്നു.
പൊന്നണിഞ്ഞാടുന്ന മേടമാസത്തിലെ-
കൊന്ന നിറഞ്ഞതുപോലെ
എന്തൊരപാരമാം സൌന്ദര്യമോമലെ-
യെന്തിന്നു നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടു !
ജീവനിലൊട്ടിപ്പിടിക്കുമൊരോർമ്മയാൽ
ഭാവന പൂക്കുവാൻ മാത്രം.
അന്നേ പറന്നോരു സ്വപ്ന കപോതത്തെ
പിന്നെയും തേടുവാൻ മാത്രം.
ഞാനൊളിപ്പിച്ചു മമ ഹൃദയത്തിൻെറ
കോണിലിതുവരെ നിന്നെ.
ആരുമറിഞ്ഞിലെൻ ഹൃത്തിലനുരാഗ-
മൂറിപ്പിടിച്ചതിന്നോളം.
മൂകതകൊണ്ടതിരിട്ട ഞാൻ സ്വപ്നങ്ങൾ
മൂളുമീ ബന്ധത്തിനന്നേ
കോമളത്താമരപ്പൂവിൻ ചിരിയുമാ-
യോമനെയന്നു നീ വന്നു........
മാമക സ്വപ്ന വസന്ത വനികയിൽ
തേനൊലിഗ്ഗാനവുമായി.
എന്നനുരാഗത്തിൻ കോവിലിൽ കൈത്തിരി
കത്തിച്ചു കാട്ടുവാനായി.........................

ഒരു കൊച്ചു നിമിഷവും കുറെ തുള്ളി മഷിയും........

— കുഞ്ഞമ്മദ്, മേപ്പയ്യൂർ (ബി. എസ്‌സി. III)

കല്പനസമ്മാനിച്ചോ-
രേദനിൽക്കിനാവിൻെറ
തല്പവുമൊരുക്കിനീ
കാത്തുകാത്തിരുന്നെന്നോ ...?
പൂനിലാവിനാൽ നീല-
ച്ചേലയിട്ടഴകാന്ന
മേനിയിൽ മന്ദാരപ്പൂ
ചാത്തിനീയൊരുങ്ങവെ,
മറന്നേനെല്ലാം
നിന്നിലപ്പിച്ചു ; (ശശിയേന്തും
കറയിൽ സൌന്ദര്യത്തിൻ
തുടിപ്പുംകൊണ്ടേനെന്നേ !....)

ഭൂതകാലത്തിൻ സഗ്ഗ-
ദീപ്തിയിലൊരു കൊച്ചു
ബിന്ദുവെക്കാണന്നില്ലെ....?
(വലുതാവുന്നു വേഗം....)
ഓമ്മതൻ തിരി വേണ്ട
കഴിഞ്ഞ വസന്തത്തിൻ
നിമ്മലസ്നേഹത്തിൻെറ
കൊച്ചുകൊച്ചലകാണാൻ.
(ഇന്ദ്രമേലനശ്വര
മിത്രചേലഭൌമമാം
ചിത്രമെൻഹൃദയത്തിൽ
മററാരും വരച്ചില്ല....!)
എങ്കിലുമൊരുതുള്ളി-
കണ്ണുനീർമിഴിക്കോണിൽ
തങ്ങിനില്ക്കുകയാണീ-
വരികൾകുറിക്കുമ്പോൾ !
വിരിയും മുല്ലപ്പൂ കപ-
ളാതിരനിലാവിൻെറ
ചിരി കണ്ടുണന്നപ്പോൾ
പകച്ചുനില്ക്കുന്നെന്തെ....?

വേദനവിങ്ങും മുകിൽ
മാലകൾ നീലാകാശ
വീഥിയിൽ കരംപൊട്ടി-
ക്കരയാനെന്തെ ? ബന്ധം !
പൂങ്കുയിലലൌകിക
ഗാനമിന്നുതിർത്തില്ല....
പൂന്തുകിലുടുത്തില്ല
താമരപ്പൂത്തുമ്പികൾ........!!
കല്പനയൊരുക്കിയോ
രേദനിലാമ്പൽപ്പൊയ്ക
കല്പടവിങ്കൽ കാത്തു്-
കാത്തിരുന്നെന്നോ ലില്ലി....?
സങ്കല്പമെനിക്കേകും
പറുദീസയി (ലെൻെറ
സ്വഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ?) മാത്രം
വന്നുനീ പിറന്നെങ്കിൽ....!

സ്വപ്നത്തിൻ സാക്ഷാൽക്കാരം

കെ. എം. എൻ. നമ്പൂതിരി, ഒളമതിൽ II

കാലത്തിൻ കടക്കണ്ണിൽ–
പുഞ്ചിരി വിടർത്തുന്ന
ഭാഗധേയത്തെക്കാത്തു
നില്പൂ ഞാനിവിടത്തിൽ !

★

കണ്ണിണയ്ക്കമൃതേകും മധുരസ്വപ്നങ്ങളാം തൻ
സ്വർണ്ണരംഗത്തിൽത്തിമർത്താടുകയാ–
ണെൻ മനം
ദ്യോവിലേയ്ക്കുന്നവേലമുയരും മനുഷ്യന്റെ–
യാവനാഴിയിൽക്കാണ്മൂ ഭാഗധേയാസ്ത്രം
ദിവ്യം
നാകമേ നാണിയ്ക്കുക ! നിൻ
സുധാകുംഭം തേടി
മാനവൻ പൂകും നിന്നിൽ,
നാതിദൂരമാം നാളിൽ ;
കല്പപാദപത്തിന്മേൽപ്പടരും, മനുഷ്യന്റെ
സർഗ്ഗകാമന കരിങ്കുയിലായ്പ്പാടും നാളെ
മാകന്ദത്തളിർ വിരിച്ചീടുമാക്കുളിരണി–
ച്ഛായയിൽ വിഹരിയ്ക്കും കാമധേനു
സംഘാതം
(ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണമാം
പ്രകാശത്തിൽ–
ദീപ്തമാണവന്നെന്നും ഭാവിതൻ നഭോരംഗം)
ശപ്തമാം ദൗർബ്ബല്യത്തിൻ–
മേഘത്താൽക്കലങ്ങാത്തൊ–
രംത്തടം തന്റേതാക്കാൻ–
യത്നിപ്പൂ നരവംശം :
ഉന്നതഹിമാവൃത പർവ്വതശൃംഗത്തിന്റെ
തുംഗത്തിൻ കടിഞ്ഞാണു
കയ്യിലേന്തിയ വംശം.
ഹേഹയേശനെപ്പോലും
നാണിപ്പിയ്ക്കുവാൻ പോരും
ബാഹുബാഹുല്യം കോലു
മണക്കെട്ടുകൾ നില്പൂ ;
തുമ്പയും കലപ്പയുമേന്തിയ കൃഷീവല–
നമ്പിൽത്തൻ നാടിൻ
വീരഗാഥകളാലാപിപ്പൂ.
ഉരുകും, നാടിൻ നെടുവീർപ്പുകൾ തടംകെട്ടി–
യൊഴുകുന്നതു മാററാൻ യത്നിപ്പൂ
ദിഗന്തങ്ങൾ.
വ്യവസായത്തിൻ നവ്യ
സമൃദ്ധിപ്പരപ്പിലേ,–
യ്ക്കുലറും ചക്രങ്ങളീ നാടിനെ
നയിയ്ക്കുമ്പോൾ,

അക്ഷീണയത്നം ചെയ്യും
പദ്ധതികളീനാട്ടി-
ലക്ഷയപാത്രങ്ങളിലൈശ്വര്യം
നിറയ്ക്കുമ്പോഴും,
ശാന്തിതൻ പരിമള പൂർണ്ണമാം വഴിയിലി-
ന്നിന്ത്യ കാണുവതൊന്നും വിഘ്നത്തിൻ
മതിലല്ലാ-
ജാതിയും മതങ്ങളും നമ്മളെപ്പിണക്കിയ
പൈതൃകം മറന്നു നാം നീണ്ടൊരീ
പ്രയാണത്തിൽ !
യുദ്ധത്തിൻ പാറക്കെട്ട
മുന്നിലിന്നെറിഞ്ഞാലും
സത്യമാർഗ്ഗമീത്തെരു
വെടിയില്ലൊരുനാളും !
കുളവക്കിലെത്തെങ്ങിന്നോലപോൽ
നട്ടെല്ലുപോയ്
ത്തളരും രാജ്യമല്ല ഭാരതമിനിമേലിൽ;
നീതിയും നിയമവും ധ്വംസിക്കും-
മനുഷ്യനീ-
പ്പാതയിൽപ്പലായനം മാത്രമിന്നവലംബം.
സാരമേയമെന്നോതിയാടിനെ
വശത്താക്കാ-
നാരണന്മാരെത്തേടിയലയും
കൊള്ളക്കാരേ,
ഇല്ലിനിയവസരം, ശുദ്ധ
വെള്ളത്തിൻവക്കി-
ലെന്തിനു മത്സ്യം കിട്ടാൻ
പൊന്മപോലിരിക്കുന്നു?
ധന്യമാമാധ്യാത്മിക പൈതൃകം
കുടികൊള്ളും-

മന്നിതൊരനാഘ്രാതപുഷ്പതുല്യമാണെന്നും !
....
....
ബന്ധുര വസന്തത്തിൻ സൗരഭം
നുകരുന്നെന്റെ
പൊൻ കിനാവുകൾ സാക്ഷാൽ
കൃതങ്ങളായ്ത്തീരട്ടെ !

URDU POETRY

(A brief survey for the last hundred years)

A. MOHAMED IBRAHIM, M. A.

HE last days of the Moghal Empire are considered as the golden age of du Poetry. In this period, the art of mposing poetry had reached its zenith th hundreds of poets vying with one other to compose the best ghazals. ushairas (Assembly of poets or Kavi ammelan) were conducted frequently a grand scale under the royal tronage. Sometimes the Emperor mself with other princes used to grace e occasion by his august presence and reciting his own ghazal. The oghal Emperors were connoisseurs of e art and lovers of poetry and they ave maximum encouragement to this t. This was the age of Mir, Sauda, ard, Ghalib, Zauq, Aatish, Momin and sha. The poems composed by these aestroes are considered as classics by e critics of Urdu literature and their pularity has been ever increasing. heir poetry is still considered as an eal to be followed by the modern oets. Even the present day poets try follow their style but they seldom ceed in equalling them. Their poetry a class by itself and magnificent in nception and conscience. Its simplicity, charm, elegance, eloquence, florid eauty, grace and passion create such impression that no one can resist admire and adore it.

The First War of Independence of 1857 smashed the peace and tranquility of the courts of Delhi and Lucknow followed by the miseries and sufferings the like of which had not been experienced by the people. Some of the poets sought refuge in the courts of the ruling princes of states who were loyal to the British. Others fled to unknown destinations. Anyhow, the glory and grandeur, peace and tranquility were things of the past. Life was changing with a fast pace. Revolution of time did not allow these poets to compose romantic poetry. The subject of their poetry had changed from the pleasures of wine and beauty of the beloved to the bitter realities of life.

In the last quarter of the 19th century, a new generation of poets succeeded the old school. Foremost among the new poets were Hali, Daagh, Akber and Chekbast. The creations of these poets give credence to morality and greatness of character. They inspired the people through their poetry to reform themselves and face the realities of life.

Hali who was the harbinger of new thoughts and trends in Urdu literature excelled in exuberance of thought. He composed 'Musaddas' a poetical analysis about the greatness, glory and

grandeur of the past, turmoils and changes of the present and ambitions and aspirations of the future.

The dawn of the present century gave birth to a poet whose name was destined to shine on the horizon of literature as a bright star and whose brightness has outshone all the glitter of the petty planets mushrooming the horizon and has ultimately paled them into provincialism. Iqbal rose from the plains of the Punjab, to the majestic heights of greatness and glory. His poetical genius is imbibed with pragmatic and universal approach to the problems of life. He is a guiding light for generations to come. Iqbal by sheer excellence of his intellectual brilliance widened the scope of Urdu poetry and earned for it international recognition. All the leading personalities of our time have admired the excellence of his thought and have marvelled at the beauty of his poetry.

The end of the first world war saw a new class of poets emerging from the debris and destructions of the horrible war. They were the sons of the Revolution, deeply influenced by the doctrines of Marxism. They are known as progressive poets. Their literature is solely meant for life. They are more inclined towards Gham-e-dawran (thought of the changing times) than towards Gham-e-janaan (thought of the beloved). Among the top ranking and popular poets of this group are Faiz Ahmed Faiz, Ali Sardar Jafferi, Ahmed Nadeem Qasimi, Ghulam Rabbani Tabaan, Makhdoom Mohiudeen and Sahir Ludhiyanavi.

Unique among the modern Urdu poets of our times is Josh Mallihabadi. Josh is a freedom fighter, nationalist, patriot, progressive and a revolutionary at one and the same time. In his works, we find poems describing the miseries and sufferings of peasants and workers, poems reviving the glory of the motherland and poems eulogising revolution and romance. Some critics describe him as the poet of the Revolution, some say he is a poet of the youth. Others are of the opinion that there is some inner link between the poetry of Josh and Omar Khayyam. Both describe and glorify the virtues of wine, youth, beauty and romance. Some of his couplets are a fine example of his poetic genius.

Another school of thought thrives in Urdu literature which gives credence to both Gham-e-Janaan and Gham-e-dauran. Noted among this group are Jigar Moradabadi, Hasrat Mohani, Asgar Gaundavi, Asrarul Huq Majaz, Anand Narayan Mulla, Tilokchand Mahroom, Ehsaan Daanish, Akhtar Sherani, Moin Ahsan Jazbi, Abdul Hamid Adam, Akhtar Ansari and Firaq Gorakhpuri. Akhtar Sherani and Asrarul Huq Majaz died in the prime of their youth and popularity. Much was expected of their poetical genius but the cold hand of death snatched them away. Hasrat Mohani was a great patriot and freedom fighter who had dedicated his life to the cause of freedom. Now he is no more but his poetry has carved a place of its own in the annals of Urdu literature. Jigar Moradabadi is still a very popular poet whose poetry is loved and adored by

the lovers of Urdu literature for its beauty of description, charm, elegance, florid beauty and grace. He died a few years back.

Anand Narayan Mulla is a loved and respected figure in the literary circles. He is also an outstanding judicial authority who had enjoyed high ranking positions in the judiciary. His love and attachment and service to the cause of Urdu language is beyond description. His poetry is full of universal thoughts and is dedicated to the promotion of peace, love and brotherhood among mankind.

Another group of Urdu poets which has made a deep impact on the general masses of India and Asia, irrespective of any of the barriers are the poets of the Indian Film Industry. Their poetry is admired, adored, loved and sung by millions of people in India and Asia. Their service to the cause of Urdu is highly appreciable. Though some of these poets are associated with the progressive movement within the literary field of Urdu, yet they have their own identity and importance as film poets. Among the most popular of these poets are Sahir Ludhiyanavi, Shakil Badayuni, Majrooh Sultanpuri, Quteel Shifai Jaan Nisar Akhtar, Raj Mahdi Alikhan, Kaifi Azami and Makhdoom Mohiudeen.

TRADITIONS AND VIRTUES OF URDU POETRY

Urdu poetry is luxuriantly rich in traditions and virtues. The impact of Persian and Arabic poetry, is so great in the early stages that its bonafide was questioned by some of the critics. Whatever may be the opinion of the critics, it is beyond doubt that Urdu poetry has gained immensely by the influence of Persian and Arabic culture. Some of the branches of Urdu poetry like Qasida, Gazal, Rubai, Mathanavi are derived from Arabic and Persian poetry and it is quite natural that it might have forced Urdu to derive inspiration from the above two languages. Moreover the art of composing poetry in Arabic and Persian was highly advanced when compared to any of the native Indian languages which are akin to Urdu. This has greatly benefitted the growth of Urdu poetry and has added to its beauty of description, charm, eloquence, elegance, florid beauty, grace and passion. In the past fifty years, due to the attempts of some of the enlightened poets, Urdu poetry has carved its own identity. More and more common and popular indigenous words have been absorbed in it which have added extra charm to it and some of the critics have softened their attitude towards Urdu poetry. The introduction of blank verse has given added charm to the beauty of Urdu poetry.

In the twentieth century, in the age of nuclear science and space adventures every nation has some influence or impact on the other. Ideas have been borrowed and developed in their own context for the benefit of

humanity. So also, Urdu has derived inspiration not only from Arabic and Persian but also from most of the sister Indian languages. The influence of European languages particularly English is immense in the field of novel, drama and criticism. European thoughts and trends have an immense effect on Urdu literature. Some of her greatest writers and poets have been deeply influenced by European thoughts and they have introduced them in Urdu literature in its own context.

However, Urdu is primarily an Indian language of Aryan origin. In the past two hundred years it has seen many ups and downs but its popularity at the common plane has never diminished. Its growth and development is mainly due to the fact that the commo people of India, irrespective of Cast Creed and Colour, have actively take part in its development. Its literatu is like a rainbow boasting of differen and divergent but constructive though and trends which have added great to its beauty and charm and ha enriched its traditions. Today a va section of Indians speak and write Urd They love it, adore it and admire it.

Urdu poetry due to the fascinati beauty of its description, scintillati charm of its diction and the exhilerati efforts of its poets, has played important part in the progress a popularity of Urdu language a literature.